

Puolustusministeriö
Försvarsministeriet
Ministry of Defence

www.defmin.fi

Flottilj 2020

Försvarsmaktens strategiska projekt

Flottilj 2020

Försvarsmaktens strategiska projekt

Innehåll

Sammandrag	1
Inledning	3
Finlands försvarsförmåga och militära omgivning.....	4
Marinen en del av försvarssystemet	5
Flottilj 2020.....	11
Upphandlingen av fartygen	16

Puolustusministeriö
Försvarsministeriet
Ministry of Defence

www.defmin.fi

Pärmbild och grafik: Vesa Viljanen/Sjökrigsskolan
Fotografier: Försvarsmakten/Niko Muukka,
Reijo Voutilainen, Jaakko Ala-Hiiri, Lisa Hentunen
Översättning: Ursula Vuorelinna/Statrådets kansli
Ombrytning: Tiina Takala/försvarsministeriet
Tryckning: Lönnberg, 2017

ISBN: 978-951-25-2922-3 (print)
ISBN: 978-951-25-2923-0 (pdf)

Sammandrag

Finlands militära försvarsförmåga består av armén, marinen och flygvapnet och de gemensamma operativa förmågor som stöder dem. Om någon av dessa inte fungerar, fungerar inte heller Finlands militära försvar. Sjöförsvaret ska ha förmåga till territorialövervakning och till att avvärja angrepp. Havsförbindelserna via Östersjön är livsviktiga för Finland.

Marinens förmåga kommer att försvagas betydligt i mitten av 2020-talet, eftersom utöver minfartyget Pohjanmaa, som redan tagits ur drift, fyra robotbåtar i Rauma-klassen och två minfartyg i Hämeenmaa-klassen kommer att nå slutet av sin livscykel åren 2022–2025. Dessa fartygsklasser har redan genomgått en grundläggande renovering, och det finns inga kostnadseffektiva lösningar för en ytterligare livstidsförlängning.

Projektet Flottilj 2020 handlar om att förmågan hos sju fartyg, som tagits ur drift eller kommer att tas ur drift, ersätts och uppdateras med hänsyn till framtida hot genom upphandling av fyra multifunktionsfartyg av korvettyp. Projektet kommer inte att förändra marinens stridssätt, utan det utgör en särskild och viktig del av det samlade sjöförsvaret. Projektet kommer att kosta 1,2 miljarder euro.

Fartygen inom projektet Flottilj 2020 kommer att utgöra stommen för försvarsmaktens marina förmåga i framtiden. Enligt planerna kommer fartygens förmåga att vara i drift fram till 2050-talet. Till fartygens primära egenskaper hör att de klarar av långvarigt och året runt att vara närvarande i alla väder- och isförhållanden på Östersjön, leda sjöoperationer, bekämpa

ytmål till havs, lägga ut sjömineringar och bekämpa ubåtar. Den förmåga som upphandlas inom ramen för projektet Flottilj 2020 utgår från försvarsmaktens lagstadgade uppgifter och från de bedömda krav som den framtida omvärlden ställer.

I sin långsiktiga planering har försvarsmakten berett sig på att de fartyg som tas ur drift ska ersättas. Försvarsmakten har studerat operativa och tekniska lösningar och jämfört olika fartygskoncept. Det finns inget färdigt fartygskoncept som svarar mot marinens behov. Isforceringsförmåga och mineringskapacitet är viktiga för Finland, och därför behöver ett nytt fartyg planeras. Fartyget kommer att ha integrerade, moderna övervaknings- och vapensystem. Resultatet kommer att vara ett effektivt multifunktionsfartyg av korvettyp som lämpar sig för vår omgivning.

Avsikten är att fartygen ska byggas i Finland. Vapen och sensorer anskaffas från utlandet. I projektet tillämpas Europeiska unionens direktiv och Finlands lagstiftning så att man kan utnyttja industriellt samarbete för att bygga den nationella försörjningsberedskapen. Hos de inhemska aktörerna ska man skapa kompetens och förmåga att upprätthålla också fartygens utländska vapen- och sensorsystem. Med tanke på försvarsförmågan är det viktigt att det skapas försörjningsberedskap för fartygen under hela deras livscykel.

Beslut om upphandling fattas under den innevarande regeringsperioden. Fartygen byggs 2019–2024. Projektet är nödvändigt med tanke på marinens framtid.

Ett minfartyg i Hämeenmaa-klassen (t.v.) och en robotbåt i Hamina-klassen (t.h.). Minfartygen tas ur drift fram till år 2025. Robotbåtarna i Hamina-klassen genomgår grundläggande renovering och de fortgår i tjänstgöring till 2030-talet.

Inledning

Projektet Flottilj 2020 handlar om att förmågan hos sju fartyg, som tagits ur drift eller kommer att tas ur drift, ersätts och uppdateras med hänsyn till framtida hot.

Det finska försvaret befinner sig i en exceptionell situation på 2020-talet, eftersom marinens och flygvapnets huvudsystem tas ur drift nästan samtidigt. Med tanke på att försvaret ska kunna upprätthållas och utvecklas i jämvikt är projektet Flottilj 2020 och ersättandet av Hornet-jaktplanen viktiga projekt. Dessa projekt är strategiska för försvarsmakten. De föregås av arméns betydande projekt som gäller eldkraft och rörlighet.

Försvarsmakten har berett ersättandet av marinens ytstridsfartyg och undersökt alternativa lösningar som en del av försvarsmaktens långsiktiga planering och forskning. I enlighet med statsminister Sipiläs regeringsprogram kommer regeringen att besluta om ersättande av marinens stridsfartygskapacitet. Projektet Flottilj 2020, som förbereder ersättandet av fartygen, inleddes den 25 september 2015 med ett beslut av försvarsminister Niinistö. Enligt planerna ska byggandet av fartygen inledas år 2019 och fartygen ska bli klara under år 2024. Full operativ förmåga uppnås under år 2027.

Försvarsministeriet ställde högst 1,2 miljarder euro som upphandlingspris för fyra stridsfartyg och detta togs som planeringsgrund för projektet Flottilj 2020. Den finansiering som behövs för de strategiska projekten kan inte anvisas ur försvarsmaktens försvarsmaterielbudget utan att hela det nuvarande försvarssystemet kollapsar. Av detta skäl förutsätter de strategiska projekten tilläggsfinansiering. Detta konstateras också i riksdagens parlamentariska utredningsgrupps slutrapport Försvarets utmaningar på lång sikt från år 2014.

Publikationen Flottilj 2020 skildrar sjöförsvarets roll som en del av försvarssystemet och hur marinens förmåga upprätthålls efter att fartyg har tagits ur drift på 2020-talet. I publikationen motiveras också varför fyra multifunktionella stridsfartyg måste upphandlas för att marinens förmåga ska kunna upprätthållas. Vidare utreds grunderna för fartygupphandlingen och då beaktas också sådana synpunkter som gäller försörjningsberedskapen.

Publikationen har utarbetats under försvarsministeriets ledning. Innehållet i publikationen grundar sig på resultaten från långsiktigt forsknings- och planeringsarbete i olika organisationer inom försvarsförvaltningen samt på projektgruppens informationsinhämtning och planering.

Finlands försvarsförmåga och militära omgivning

Med försvarsförmågan tryggas Finlands självständighet och territoriella integritet, förebyggs militära hot och avvärjs angrepp på Finland. Finland måste kunna övervaka och trygga den territoriella integriteten samt svara på militär påtryckning, ett militärt hot som utvecklas snabbt och ett storskaligt militärt angrepp. Försvarets förebyggande förmåga och trovärdighet grundar sig på en till omgivningen anpassad förmåga att avvärja hot och en tillräcklig beredskap. Tryggheten av samhällets vitala funktioner och försörjningsberedskapen samt betydelsen av försvarssamarbetet framhävs.

Finlands militära omgivning har blivit mera instabil under de senaste åren. Tiden för förvarning vid militära kriser har blivit kortare och tröskeln för att ta till maktmedel har sänkts. Spänningarna i Östersjöområdet har tilltagit i och med att den militära aktiviteten i området har ökat. Östersjöområdet har fått större militärstrategisk betydelse.

Det kan inte uteslutas att militära maktmedel eller hot om sådana kan komma att användas mot Finland. De krav som ställs på försvaret har ökat i och med förändringen i omgivningen. I nutida krigföring framhävs snabbhet, rörlighet, eldkraft, räckvidd och handlingsberedskap. Till följd av den snabba tekniska utvecklingen kommer man i framtiden sannolikt att se allt mera utvecklade obemannade och småskaliga system i rymden, på marken, i luften, till sjöss och under ytan. Det är emellertid lika sannolikt att vi också i fortsättningen, åtminstone under de kommande decennierna, fortfarande ser traditionella stridsfordon, stridsflygplan och stridsfartyg.

För att Finland ska kunna försvaras förutsätts förmåga att agera både på marken, till sjöss och i luften och dessutom i cyberomgivningen. Alla försvarsgrenar behövs och de måste klara av effektiv samverkan.

Med de av försvarsmaktens trupper och vapensystem som har den största operativa förmågan och snabbt och flexibelt kan tas i bruk, såsom marinens stridsfartyg, kan man i preventivt syfte höja tröskeln för användning av maktmedel. Vid behov kan man också inleda avvärjningen av ett angrepp i och med att beredskapen är hög redan under normala förhållanden.

Den sjötrafik som går via Östersjön är livsviktig för Finland. Om den fria användningen av Östersjön förhindras och sjötrafiken störs samt de finska sjöförbindelserna avbryts, påverkar det hela samhället. Även om Finland inte direkt vore involverat i en väpnad konflikt i närområdet, skulle situationen återspeglas kraftigt också här hos oss.

”För att Finland ska kunna försvaras förutsätts förmåga att agera både på marken, till sjöss och i luften och dessutom i cyberomgivningen.”

”Den sjötrafik som går via Östersjön är livsviktig för Finland.”

Förhållandena ytterom skärgården är tidvis svåra.

Marinen en del av försvarssystemet

Östersjön som omgivning

Handelssjöfarten i Östersjöområdet är livlig. Staterna i området är beroende av en regelbunden sjötrafik utan störningar. På Östersjön agerar enskilda staters väpnade styrkor och Natos trupper. Livlig är också den neutrala handels-, arbets- och fritidssjöfarten samt lufttrafiken i området. Den multinationella omgivningen, flera olika internationella aktörer och närheten till andra stater ställer utmaningar för sjöoperationer både i normala förhållanden och i undantagsförhållanden.

Östersjön har flera knutpunkter. Om de avskärmade eller om någon tar kontrollen över dem, påverkas vårt land strategiskt. Till de viktigaste knutpunkterna för den finska sjötrafiken hör den trånga passagen mellan Porkkala och Nargö i Finska viken och den trånga passagen vid Märket i Ålands hav. Åland intar en särskilt betydelsefull ställning i Östersjön. Området är demilitariserat, men Finland är skyldigt att försvara det.

Östersjön är grund och kusten nära. Detta faktum gör det möjligt att kostnadseffektivt placera ut och underhålla undervattenskonstruktioner, såsom signalförbindelser samt gas- och oljerör, som är fastförantrade i sjöbotten. Dessa konstruktioner gör det också möjligt att installera och använda permanenta övervaknings- och spaningsanordningar.

Det att Östersjön är så liten, att väderleken och djupet varierar stort och att det internationella vattenområdet är trångt, begränsar användningen av stora ubåtar och fartygsavdelningar. Stora fartygsavdelningar avslöjas enkelt, och vapenverkan kan snabbt och överraskande riktas mot dem. Det är möjligt att effektivt stänga av de begränsade farlederna och de trånga passagerna med mineringar. På detta sätt kan man relativt enkelt begränsa den fria användningen

av sjöområdet, men samtidigt också orsaka betydande störningar i sjötrafiken.

Östersjöområdet lämpar sig i första hand för användning av mindre, konventionella ubåtar och miniubåtar. För att konventionella ubåtar ska kunna utföra undervattensoperationer förutsätts ett djup på minst 20–30 meter. De korta förflyttningsavstånden möjliggör långa aktionstider på operationsområdet. Ubåtarna kan ligga på sjöbotten nästan överallt i Östersjöområdet och skydda sig mot eftersökning bättre än i oceanerna.

Skärgården skyddar våra egna ytfartyg. Det är svårt för fienden att använda övervaknings- och spaningssystem och vapensystemens målsökning kan vara begränsad. Det är svårt att använda ubåtar inne i den finska skärgården, eftersom variationerna i djupet är enorma och vattenområdena i genomsnitt grunda.

Hårda vindar och den sjögång de orsakar begränsar lätta flottenheters möjligheter att agera i öppen sjö. På Norra Östersjön kan årligen förekomma sjögång, vars signifikanta våghöjd är över sex meter. Hård sjögång, isiga förhållanden, snöfall och snöslask samt den nederbörd och dimma som variationerna i temperaturen orsakar försämrar prestandan hos övervaknings- och vapensystem och försvårar användningen av dem.

I Östersjöområdet opererar luftfartygen i regel utgående från markbaser. De korta avstånden gör det möjligt att använda både bemannade och obemannade luftfartyg. Beroende på väderleken kan man med flygspaningar täcka hela området.

När havet fryser till begränsas ytstridsenheter aktioner. Användningen av deras vapensystem och fartygens stöd- och skyddsarrangemang försvåras. Under en isvinter försvåras också mineringen. Framför allt försvåras ubåtsjakt och minröjning.

Hur vidsträckt istäcket på Östersjön är varierar i betydande grad från år till år. Hur sträng en isvinter är, något som definieras utgående från isens täckningsgrad, säger dock inte hela sanningen om de svårigheter den orsakar sjöfarten. Genom påverkan från vindarna utsätts isfältet för ett tryck, som pressar upp isarna på varandra och gör att isvallar bildas. Ofta uppkommer en situation, där hamnarna och skärgården är isbelagda, medan resten av Östersjön är isfri.

Det har konstaterats att klimatförändringen under de närmaste decennierna också kommer att inverka på Finland. Å ena sidan har det bedömts att stränga vintrar, då isen täcker hela Östersjön, inte kommer att förekomma efter 2030-talet. Å andra sidan har det bedömts att alla Finlands närliggande sjöområden också på 2050-talet kommer att isbeläggas åtminstone två månader varje år under en genomsnittlig och mild isvinter. Följaktligen måste marinen också i framtiden ha förmåga att agera i isförhållanden.

Marinens roll

Det finska försvarets trovärdighet och statens suveränitet visas i normala förhållanden genom att den territoriella integriteten övervakas och tryggas. Förmågan att övervaka det egna sjöområdet ger den internationella gemenskapen en signal om att vi klarar av att sörja för vårt eget territorium och den lagliga användningen av det. För detta krävs förmåga att agera över hela sjöområdet samt att skapa en täckande lägesbild. Vid behov måste man klara av att förhindra aktiviteter som hotar den territoriella integriteten, dock utan att provocera situationen. Marinen måste hela tiden ha beredskap och förmåga att förutse och agera snabbt enligt vad situationen kräver i uppdrag där det gäller att trygga den territoriella integriteten.

Redan i begynnelsefasen av en kris framhävs sjöförsvarets roll när det gäller att säkerställa att samhället fungerar. Sjöförsvaret bör klara av att kontrollera de sjöområden och objekt i skärgården som är viktiga med tanke på försvarets agerande. Herraväldet till sjöss formas för en viss tid på det område som behövs genom närvaro och övervakning året om samt vid behov genom minering och genom användning av sjömålsrobotar vid kusten och på öppen sjö. På detta sätt klarar man av att skydda sitt eget agerande samt att skapa ett hot mot en eventuell angripare och en hög tröskel för inledningen av ett angrepp. Närvaron på ett operationsområde framhävs i synnerhet i scenarier där maktmedel används i begränsad utsträckning och lägesutvecklingen är snabb.

Utvecklandet av marinen grundar sig på att marinens uppgifter på 2030-talet är av samma slag som i dag. Med sjöförsvaret bör man kunna avvärja angrepp och territoriekränkningar från sjösidan samt skydda sjöförbindelserna. Med sjöförsvarets trupper deltar man också i stödandet av andra myndigheter och i krishantering. Sjöförsvarets kritiska förmågebehov år 2025 är övervakningsförmåga året om och skapande av en lägesbild på operationsområdet, ytfartygens förmåga att avvärja angrepp, sjömineringsförmåga, minröjningsförmåga, ubåtsjaktförmåga samt luftvärn.

”I sjökriget är det också i framtiden fråga om fri sjöanvändning eller att bestrida denna frihet.”

Marinens primära uppgifter

Övervakning av sjöområdena och avvärjning av territoriekränkningar

I egenskap av territorialövervakningsmyndighet svarar marinen för övervakningen och tryggheten av den territoriella integriteten på sjöområdet i samverkan med övriga försvarsgrenar och övervakningsmyndigheter.

Övervakningen av den territoriella integriteten baserar sig på fasta system, som kompletteras med den information som fartygsenheter och flyttbara övervakningsenheter producerar, med andra myndigheters lägesuppgifter och med internationellt sjölägesbildssamarbete. Övervakningsuppgifterna sammanställs till en riksomfattande sjölägesbild. Territoriekränkningar avvärjs i första hand med stridsfartyg. Marinens beredskap att sända fartyg på uppdrag kan regleras utgående från situationen. Enheter inom flygvapnet och gränsbevakningsväsendet kan användas för uppdrag för att trygga den territoriella integriteten på sjöområdet.

Tryggheten av sjöförbindelserna

När det gäller att trygga sjöförbindelserna är målet att säkerställa att transportruterna är användbara. Sjöförbindelserna tryggs i nära samarbete med andra myndigheter. Sjöfartsmyndigheterna svarar för att sjötrafikens verksamhetsbetingelser upprätthålls och att trafiken leds. Marinen svarar för att sjötrafiken skyddas.

När en låg hotnivå råder kan verksamheten bestå t.ex. av att en lägesbild skapas och enskilda fartyg identifieras. Hamnarna och de farleder som leder till dem

Avvärjning av angrepp

Angrepp från sjöområdet avvärjs genom att fienden hindras att använda trupper och vapenverkan mot objekt vid kusten och inne i landet. Områden mineras, fiendens fartygsavdelningar bekämpas med roboteld, och objekt försvaras med luftvärn. Med kusttrupperna skyddas viktiga objekt och tryggs den fria användningen av skärgården.

I marinens stridsidé bestrids motståndarens handlingsfrihet genom att man slår till mot dess värdefulla mål på land och till sjöss i hela aktionsområdets djup. Motståndarens stridskraft nöts och dess fria sjöanvändning förhindras. Motståndarens angrepp avvärjs genom koncentrerad roboteld och mineringar. Målet är att förhindra motståndaren att påverka eller ta in trupper på vårt territorium, så att vi kan bevara handlingsfriheten och skydda samhällets vitala objekt.

Sjömålsrobotar och minor är marinens huvudsystem. Med systemen klarar man av att skapa ett hot mot fienden och därmed en förebyggande tröskel mot ett angrepp.

hålls trafikerbara i samverkan med andra myndigheter. När en situation skärps till kan sjötrafiken koncentreras och styras till på förhand fastslagna områden. Till de mest hotade områdena koncentreras marinens fartyg, varvid användningen av ubåtar kan förhindras eller farledernas användbarhet säkerställas. Till sjötransporternas förfogande kan ställas eskorterande fartyg. De sjötransporter som är viktiga för hela landet och kritiska militära sjötransporter skyddas med gemensamma operationer mellan alla försvarsgrenar.

Sjöoperationer

Sjöoperationerna är marinens olika metoder att verkställa sina uppgifter. Militära sjöoperationer omfattar bl.a. sjömålsbekämpning, sjöminering, ubåtsjakt, luftvärn och minröjning. Målet för dessa operationer är att möjliggöra sjöanvändning i överensstämmelse med de egna målen och att bestrida motståndarens fria sjöanvändning i syfte att förhindra dess mål. Nutida och framtida sjöoperationer förutsätter en långvarigare närvaro än tidigare. Uppgifterna förutsätter spanings-, övervaknings- och målanvisningsförmåga, fjärrbekämpning, användning av precisionsvapen och obemannade luftfartyg samt nationell och multinationell samverkansförmåga mellan militära och civila myndigheter. Det egna agerandet skyddas genom rörlighet och bekämpning. Armén och flygvapnet kan stöda centrala funktioner som marinens strid samt komplettera lägesbilden och målanvisningsarrangemangen på sjöområdena.

Icke-militära sjöinsatser är bl.a. röjning av icke-exploderad ammunition, evakuering och eftersöknings- och räddningsuppdrag. I dessa icke-militära uppdrag ger marinens övriga myndigheter handräckning.

Huvuddelen av marinens centrala uppgifter förutsätter fartyg. Sjöminering, minröjning, letande efter och avvärjning av ubåtar är uppgifter, där man opererar till sjöss. Dessa uppgifter kan inte utföras med kusttrupperna, med de andra försvarsgrenarnas förmoder, småskalig materiel eller utanför målområdet. För uppdrag till sjöss måste det finnas hög beredskap året om och i alla väderförhållanden.

”Sjömålsrobotar och minor är marinens huvudsystem.”

Eftersom det finska sjöområdet fryser till, förutsätts fartyg med isforceringsförmåga.

Ytstrid

Med ytstrid avses eldgivning mot fiendens ytfartyg. Marinens ytstridsförmåga består av roboteld, sjöminering samt artilleriets och kustrobotarnas eldgivning. Med ytstridsförmågan skapas hinder och hot riktade mot motståndaren.

Sjömålsrobotsystemet består av robotar, som monteras på fartyg och lastbilslavetter, samt av deras ledningsnät. Lägesbilden över målområdet preciseras och de mål som upptäckts klassificeras och identifieras så att elden kan riktas mot korrekta mål. Målanvisningen stöds med luftfartyg och spaningssystem. Målfartygets positionsuppgifter matas in i robotarna, och de avfyras. Eldenheter, som placerats på olika plattformar, kan användas enligt olika principer.

Kustartilleriet tryggar den territoriella integriteten, begränsar motståndarens agerande och förhindrar motståndaren att få tillträde till områden som är viktiga för det egna agerandet. Med artillerield skyddar man de egna mineringarna och förhindrar rövning av dem. Med kustartilleriet kan man stöda kust- och markstrider. Med rörliga kustrobotenheter kan man skapa tyngdpunktsområden för avvärjning av ett angrepp.

Luftvärn

Stridsfartygens luftvärnssystem är i första hand till för fartygens självförsvar och som skydd för bestämda objekt. Fartygsluftvärnet utgör en del av luftförsvaret.

Marinens luftvärn är en del av försvarsmaktens luftförsvaret som leds på riksnivå. Marinens luftförsvaret stöds genom en koncentrerad ledning, jaktförsvaret och eventuell användning av andra luftvärnsenheter.

Fartygen använder robotar för alla avstånd vid en sjöoperation. Markbaserade lavetter avfyrar i allmänhet från skyddsstationer på landbacken. Detta möjliggörs av robotar med lång räckvidd. När man angriper en fiendes fartygsavdelningar avfyras robotar i allmänhet samlat från flera enheter.

Ubåtsjakt

Under normala förhållanden är ubåtsjakt en del av övervakningen och tryggheten av den territoriella integriteten. I undantagsförhållanden förhindras ubåtars tillträde till områden som är kritiska med tanke på sjöoperationerna och deras aktioner mot de fartyg som ska skyddas. Med fasta övervakningssystem, som har installerats på sjöbotten, skapas en lägesbild av de sjöområden som är viktiga med tanke på den egna verksamheten. Lägesbilden kompletteras med flyttbar övervakning och stridsfartygens undervattenseftersökning.

För att ubåtsjakten ska vara effektiv förutsätts aktuell spaningsinformation, en lägesbild i realtid över läget ovan och under vattenytan, fortgående hög beredskap att bekämpa och kringgå ubåtshotet på hotade sjöområden samt förmåga att agera på målområdet också långa tider utan avbrott. På finskt sjöområde bestrids ubåtars handlingsfrihet med sjömineringar, sjunkbomber och torpeder.

Minröjning

Med minröjning hålls de med tanke på sjöoperationerna och sjötrafiken viktigaste farlederna och sjöområdena fria från minor. Minröjningen förutsätter noggrann kännedom om sjöbotten och undervattensförhållandena. Med anledning av detta måste sjöbotten i de viktigaste farlederna och aktionsområdena kartläggas under normala förhållanden. De förändringar som upptäcks i objekt på sjöbotten under undantagsförhållanden identifieras och eventuella minor samt sprängladdningar förstörs eller kringgås. För minröjningen används i första hand sådana övervakningstrupper som klarar av att operera längs kusten och i skärgården samt specialkonstruerade minröjningsfartyg, som klarar av lågimpulsiva undervattensexpllosioner.

Sjöminering

Genom sjöminering bildas en förebyggande tröskel. Sjömineringen skyddar de egna fartygsenheterna och handelsjöfarten, begränsar motståndarens agerande och förhindrar dess tillträde till sjöområden som är viktiga för vårt eget agerande. Genom minering klarar man av att bestrida motståndarens fria sjöanvändning, att stänga av farleds- eller sjöområden samt att avvärja ytfartyg och ubåtar.

Mineringarna är i regel statiska hinder, som hålls på sin plats. Röjningen av dem förhindras med kusttruppernas och stridsfartygens artilleri- och roboteld. För minering används i första hand strids- och hjälpfartyg som planerats för mineringsuppgifter och som klarar av att operera året om längs kusten och i skärgården samt på öppen sjö.

Finland har ett starkt minvapen med flera typer av minor. Avståndsmminor exploderar av ljud-, tryck- eller andra impulser som fartygen orsakar. Kontaktminor exploderar när fartyg kör på dem. Minor kan sänkas i grupper på ett litet område eller i massor på större områden. Minorna är tunga, vilket gör att användningen av dem kräver bärkraftiga fartyg.

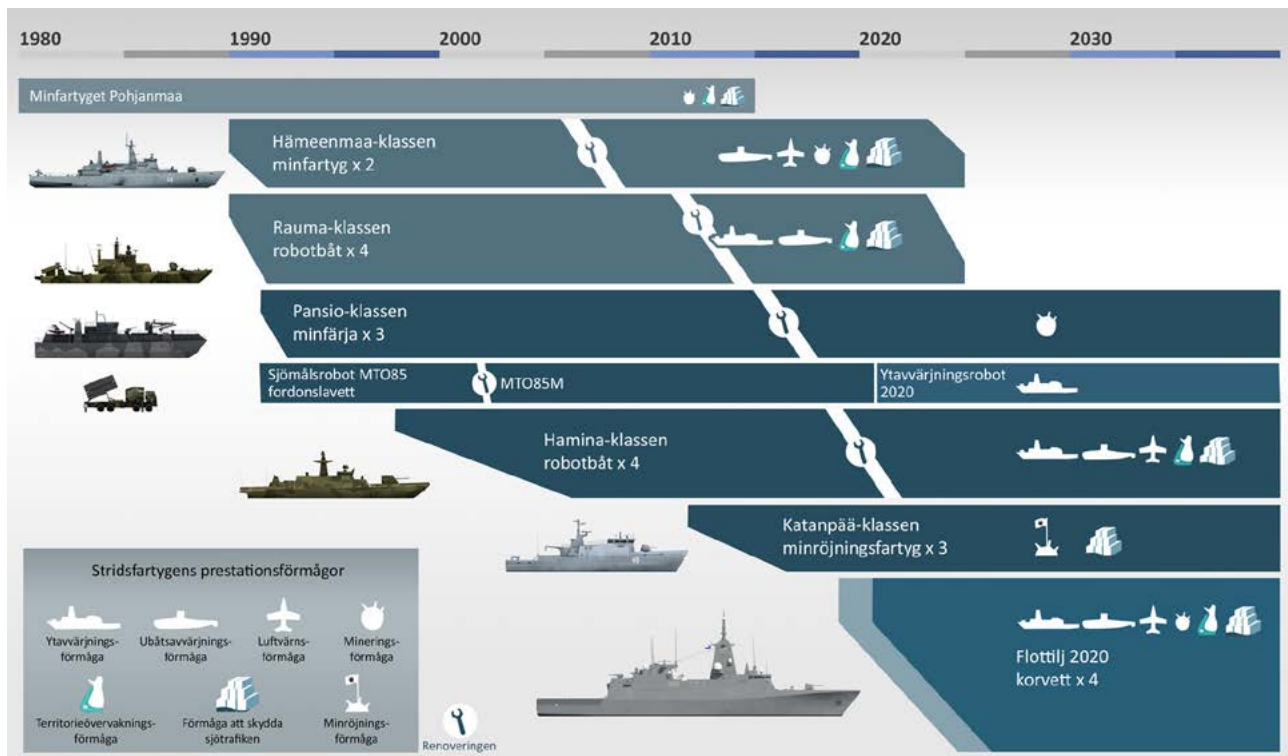
Flottilj 2020

Fartygen inom projektet Flottilj 2020 kommer att utgöra stommen för försvarsmaktens marina förmåga i framtiden. Enligt planerna kommer fartygens förmåga att vara i drift fram till 2050-talet. Till fartygens primära egenskaper hör att de klarar av långvarigt och året runt att vara närvarande i alla väder- och isförhållanden på Östersjön, leda sjöoperationer, bekämpa ytmål till havs, lägga ut sjömineringar och bekämpa ubåtar. Den förmåga som upphandlas inom ramen för projektet Flottilj 2020 utgår från försvarsmaktens lagstadgade uppgifter och från de bedömda krav som den framtida omvärlden ställer.

Ändring i marinens fartygsmateriel

Marinens förmåga kommer att försvagas betydligt i mitten av 2020-talet, eftersom utöver minfartyget Pohjanmaa, som redan tagits ur drift, fyra robotbåtar i Rauma-klassen och två minfartyg i Hämeenmaa-klassen kommer att nå slutet av sin livscykel åren 2022–2025. Dessa fartygsklasser har redan genomgått en grundläggande renovering, och det finns inga kostnadseffektiva lösningar för en ytterligare livstidsförlängning.

Den snabba tekniska utvecklingen förutsätter att ytstridsfartygen hela tiden upprätthålls. Krigsfartyg

Ytstridsfartygens livscykel varar i allmänhet cirka 30 år. Fartygen planeras för vissa uppgifter. På bilden presenteras utvecklingen av de marina förmågorna fram till 2030-talet. Alla fartygsklasser har sina roller och de bildar tillsammans med sjömålsrobotbatterierna och kusttrupperna den helhet som svarar för marinens uppgifter.

kan hållas i drift kostnadseffektivt i cirka 15 år, varefter de måste genomgå en grundläggande renovering för att förmågan ska kunna upprätthållas. Den grundläggande renoveringen omfattar i allmänhet totalt eller partiellt förnyande av dyra sensorer och vapensystem. I själva fartyget förnyas sambands- och navigeringsapparatur, maskineri och rörsystem samt eventuellt delar av skrovet. Kostnaderna för tekniskt underhåll och upprätthållande börjar öka kännbart när ett krigsfartyg närmar sig slutet på sin livscykel. I allmänhet varar den kostnadseffektiva tekniska livscykeln för ett krigsfartyg 15 år till efter moderniseringen och den grundläggande renoveringen.

Marinens krigsfartyg kommer efter år 2025 att bestå av de nya fartygen i Flottilj 2020, robotbåtar i Hamina-klassen, vilka har genomgått en grundläggande renovering, minfärjor i Pansio-klassen, vilka har genomgått en grundläggande renovering, och minröjningsfartyg i Katanpää-klassen. Robotbåtarna i Hamina-klassen, vilka har genomgått en grundläggande renovering, behåller sina nuvarande förmågor. I samband med den grundläggande renoveringen skapas dessutom för fartygsklassen ubåtsjaktförmåga med hjälp av ett lätt torpedsystem. Med robotbåtarna i Hamina-klassen kan man inte operera långa tider ytterom det skydd som skärgården ger. Faktorer som begränsar verksamheten är personalantalet i fartygsklassen samt att båtarna endast har försvarlig förmåga att operera i isförhållanden och hård sjögång. Robotbåtarna i Hamina-klassen kommer till slutet av sin livscykel på 2030-talet. Med minfärjorna kompletteras förmågan att lägga ut minor och med minröjningsfartygen säkerställs att de farleder som de egna stridsfartygen och handelssjöfarten använder är farbara. Alla fartygsklasser har sina egna roller och de bildar tillsammans med sjömålsrobotbatterierna och kusttrupperna den helhet som svarar för marinens uppdrag.

Flottilj 2020 -projektets förmågekrav

Försvarsmaktens långsiktiga plan och de undersökningar som anknyter till den ger grunderna för hur försvarssystemet ska utvecklas. Sjöförsvarets kritiska förmågor och utvecklandet av dem har fastställts som en del av denna helhet. Det att fartygen föråldras och kommer att tas ur drift har förutsetts i försvarsmaktens planer.

De fartyg som ingår i Flottilj 2020 kommer att medverka i övervakningen och trygghandlet av den territoriella integriteten, vilket gör att de förutsätts ha

- förmåga att upptäcka, lokalisera, identifiera och bevaka yt- och luftmål samt upptäcka, lokalisera och följa undervattensmål
- förmåga att skapa och dela en lägesbild
- förmåga att varna om och bekämpa ubåtar samt yt- och luftfartyg
- förmåga att leda fartygsavdelningar och luftfartyg
- förmåga att göra uthålliga insatser på öppen sjö under alla årstider.

Fartygen används för att avvärja angrepp från sjösidan. Fartygen bör (utöver ovan stående) kunna

- utnyttja det skydd som skärgården och marinens kusttrupper ger
- lägga ut minor i alla förhållanden
- utföra spanings- och målanvisningsuppdrag
- förrinta motståndarens krigsfartyg.

”Fartygen inom projektet Flottilj 2020 kommer att utgöra stommen för försvarsmaktens marina förmåga i framtiden.”

Fartygen i Flottilj 2020 deltar i skyddandet av sjötrafiken i samverkan med övriga inhemska och internationella myndigheter. I uppdrag där det gäller att skydda sjötrafiken används fartygen, beroende på situationen och hotet, antingen som enskilda fartyg eller som en avdelning av sådana. Uppdraget förutsätter att fartygen (utöver ovan stående) har:

- förmåga att röra sig i samma takt som sjötrafiken i alla förhållanden
- tillräckliga övervaknings- och avväjningsavstånd för att verksamheten i de objekt som ska skyddas också ska kunna säkerställas
- internationell kompatibilitet.

Förmågan hos fartygen i Flottilj 2020 kan användas för att stödja andra myndigheter bl.a. i sjöräddningsuppdrag och strålningsövervakning samt i krävande militära handräckningsuppdrag.

Fartygen kan användas för krishanteringsuppdrag till sjöss. Kravnivån i de internationella uppdragen och fartygens förmåga att delta i en viss insats granskas alltid särskilt för varje insats.

Marinens fartyg i Flottilj 2020 är i framtiden den enda förmågan med vilken man kan närvara till sjöss året om och långvarigt och samtidigt skapa en förebyggande tröskel i luften, ovan och under vattenytan samt på land.

Flottilj 2020 -konceptet

Ett målmedvetet forsknings- och utvecklingsarbete, som siktade till projektet Flottilj 2020, inleddes år 2008. Då påbörjades flera forskningsprojekt, vilkas mål var att utveckla och delvis skapa kapacitet för den finska industrin och de finska forskningsinstituterna att planera ett modernt krigsfartyg och ta fram analyser som stöd för detta. Forskningen inriktades då särskilt på skeppsteknik, eftersom det ansågs vara ett område, där man med försvarsmaktens begränsade forskningsinsats kunde uppnå betydande nytta gällande förmåga och kostnader i det kommande projektet.

De viktigaste forskningsobjekten var fartygets sårbarhet och egenskydd, undervattensimpulser och övervattenssmygteknik samt de exceptionella extra kraven – isforceringsförmåga och grundgående – som förhållandena på Östersjön ställer på ett krigsfartyg. Även om största delen av forskningen är inhemsk, har internationellt samarbete och informationsutbyte haft en betydande roll på flera områden. Särskilt inom undervattenshydrodynamik och propellerdesign kräver de inhemska resurserna stöd från utlandet.

© Aker Arctic Technology

Ett omfattande försöksprogram har gjorts på skroven till de urdriftagna robotbåtarna i Helsinki-klassen. Resultaten från dessa försök kan utnyttjas vid planeringen av ett stridstält krigsfartyg.

I konceptfasen till projektet Flottilj 2020 undersöktes till antalet och storleksklassen olika fartygsalternativ i olika driftsscenarier med beaktande av marinens övriga förmågor. I jämförelsen formades olika kombinationer av nya robotbåtar, korvetter, minfartyg och bevakningsbåtar.

Variabler i granskningen var:

- Förmåga: Hur väl uppfylls förmågekraven? Hur slagfärdig är kombinationen i fråga?
- Operativ användbarhet: Hur väl klarar man av att utnyttja det egna stödområdet? I vilka förhållanden klarar man av att agera?
- Livscykel faktorer: Vad kostar fartygen? Hur höga blir kostnaderna för att driva fartygen? Klarar man av underhållet av fartygen här hemma?
- Genomförbarhet och specialvillkor: Hur stor personal behöver kombinationen i fråga? Ingår det tekniska risker i lösningen? Är det inhemska kunnandet tillräckligt för att upphandlingen ska kunna göras? Klarar man av att inkludera utrymme för en ökning i lösningen?

Krigsfartyg förutsätts ha olika egenskaper i olika uppdrag. Till exempel en ubåtsjaktinsats kan förutsätta samverkan av fyra fartyg, varvid fyra fartyg bör ha kapacitet till detta. En mineringsoperation på ett visst stadium av en kris kan kräva att tre fartyg har mineringskapacitet. Roboteldgivning på ett visst område kan förutsätta flera eldenheter. Den bästa förmågan på alla delområden får man genom att konstruera fartygsklasserna särskilt för varje uppgift. Men en sådan lösning är inte genomförbar, eftersom kostnaderna blir flerfaldiga i fråga om både upphandling och underhåll. Marinens personal skulle inte heller räckta till. Marinens insatser är situationsbundna. Det är möjligt att t.ex. minering eller ubåtsjakt endast behövs på ett visst stadium av en kris eller att de inte alls behövs. Då blir de fartyg som konstruerats enbart för dessa uppgifter onödiga.

Fartyg som optimerats för en eller två uppgifter, eller kombinationer av sådana fartyg, utgjorde i jämförelsen alltid en sådan helhet som inte var genomförbar. Efter att ha granskat flera alternativ stannade man för fyra ytstridsfartyg i storleksklassen korvett med flera användningsområden, i vilka de egenskaper som krävdes kunde kombineras. Fartygen kan

FARTYGSKLASSER

Uppdelningen av ytstridsfartyg baserar sig på etablerade beteckningar, men definitionen av fartygstyperna är inexakt:

Slagskepp	Battle Ships	30 000 - 65 000 t
Kryssare	Cruisers	10 000 - 25 000 t
Jagare	Destroyers	4 000 - 10 000 t
Fregatt	Frigates	2 500 - 6 000 t
Korvett	Corvettes	600 - 3 000 t
Patrullbåt	Patrol Vessels	<1 000 t

I uppdelningen tas jagarna i allmänhet som utgångspunkt för definitionen, och övriga ytstridsfartyg binds vid detta. Fregatterna har lättare beväpning än jagarna men är till storleken så gott som lika stora. Lätta fregatter, eller korvetter, är mindre än de egentliga fregatterna och har en anspråkslösare förmåga. I Europa avses ofta med korvett alla ytstridsfartyg som är mindre än fregatter men större än patrullbåtar.

utföra flera olika uppdrag samtidigt och flexibelt omställa sitt agerande enligt vad situationen kräver. Fartygen kan operera självständigt eller som en del av en fartygsavdelning. I avdelningarna kan flera olika fartygstyper ingå.

Kraven på att fartygen ska ha isforceringsförmåga och minbärkraft i kombination med kravet på snabbhet förutsätter att fartygen är lite större än tidigare. De måste klara av att operera långvarigt också i sjögång och deras topphastighet måste vara högre än de moderna handelsfartygens, för att de ska kunna röra sig i samma takt som den övriga sjötrafiken.

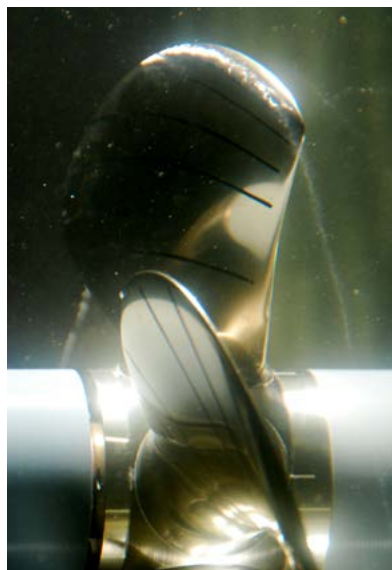
För att kunna dra nytta av det skydd som de egna förhållandena erbjuder måste de nya fartygen kunna utnyttja farlederna längs den finska kusten. Skärgården är ett viktigt stödområde för marinen. Även om fartygens planerade storlek har ökat jämfört med de nuvarande minfartygens, kan man med dem dock operera i skärgårdsfarlederna och stödja sig på de kajkonstruktioner som är i användning.

De fyra fartygen i Flottilj 2020 gör det möjligt för marinen att närvara i flera än en operativ riktning. Detta antal kan anses vara det minimiantal nyanskaffningar, med vilket marinen klarar av att skapa en förmåga som motsvarar uppgifterna.

Genom modellförsök säkerställs att fartygsskrovets form är lämplig för isförhållanden.

Kavitationsprov är en del av propellerdesignen.

Upphandlingen av fartygen

Fartygsplaneringen

Under konceptfasen konstaterades det att något nytt fartyg som motsvarar förmågebehovet inte finns färdigt. De fartyg som finns på marknaden saknar sjö-minerings- och isforceringsförmåga. De särskilda utredningar och bedömningar som gällde det nya fartyget beställdes hos både inhemska och utländska planeringsbyråer. Syftet med dessa utredningar var att definiera en helhet av ytstridsfartyg som till storlek, bärkraft, utrustning och investeringspris är genomförbar och uppfyller användarens minimikrav.

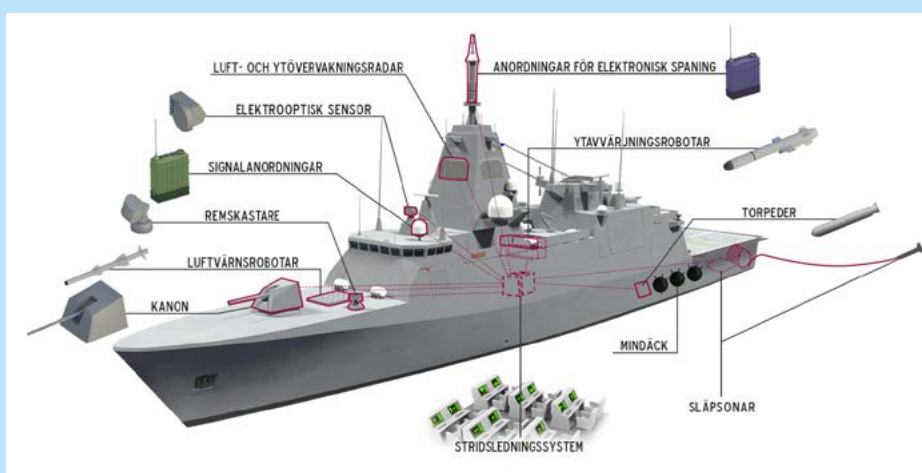
Fartygsdesign innebär att fartygets huvudmått, största lastningsförmåga, dvs. deplacement, och den utrustning som uppgiften förutsätter samordnas till en användbar och säker helhet. Designen styrs utöver av användarens krav, personallösningen och de krav som omgivningen ställer, också av flera internationella och nationella bestämmelser om sjöfarten och sjösäkerheten. I designen framhävs också krav som föranleds av användningen och placeringen av vapensystemen samt sårbarheten.

Målet för de på varandra följande, preciserande planeringsomgångarna är att uppnå balans mellan flera krav som ofta är sinsemellan motstridiga. Under varje planeringsomgång försöker man ta fasta på några saker som planeringsgrunder. Ifall någon av dessa grunder ändras, måste man ta flera steg tillbaka i fartygsplaneringen.

Kraven på att ett krigsfartyg ska ha mineringsförmåga och klara vintersjöfart är sällsynta ute i världen, men de är viktiga för att den finska marinen ska kunna fylla sin funktion. Dessa krav påverkar i betydande grad fartygets planeringsgrunder. Kraven förutsätter ett täckt utrymme som lämpar sig för mintransport, dvs. ett mindäck, samt lastnings- och stabilitetskapacitet för en last på flera ton. Isforceringskravet igen ställer specialvillkor för skrovets form och konstruktioner. Dessa krav finns inte färdigt planerade för något existerande fartygskoncept.

Stridssystemet är en helhet, som bildas av sensorer, vapen samt lednings- och signalsystem. Stridssystem för krigsfartyg planeras alltid för en viss fartygsklass. Till ett fartyg upphandlas delsystem, som är lämpliga för fartygets användningsändamål, och de integreras till en samverkande helhet. Ett stridssystemets hjärta är stridsledningssystemet, i vilket vapen och sensorer integreras.

Ett fartygs egentliga förmåga uppkommer av dess stridssystem. Stridssystemet består av vapen, sensorer, signalanordningar och stridsledningssystem.

Sättet att upphandla fartygen

Stridsfartyg är i praktiken alltid skräddarsydda lösningar. Beställarna har olika krav och de system som ska installeras i fartygen kan väljas med olika kriterier. Nationella intressen har ofta stor betydelse.

Fartygsupphandlingshelheten kan ordnas på olika sätt. Fartygen och stridssystemen kan t.ex. beställas som en helhet av en leverantör enligt principen ”nyckelfärdigt” som en s.k. prime-leverans eller också kan upphandlingen delas i flera mindre helheter som upphandlas hos flera leverantörer.

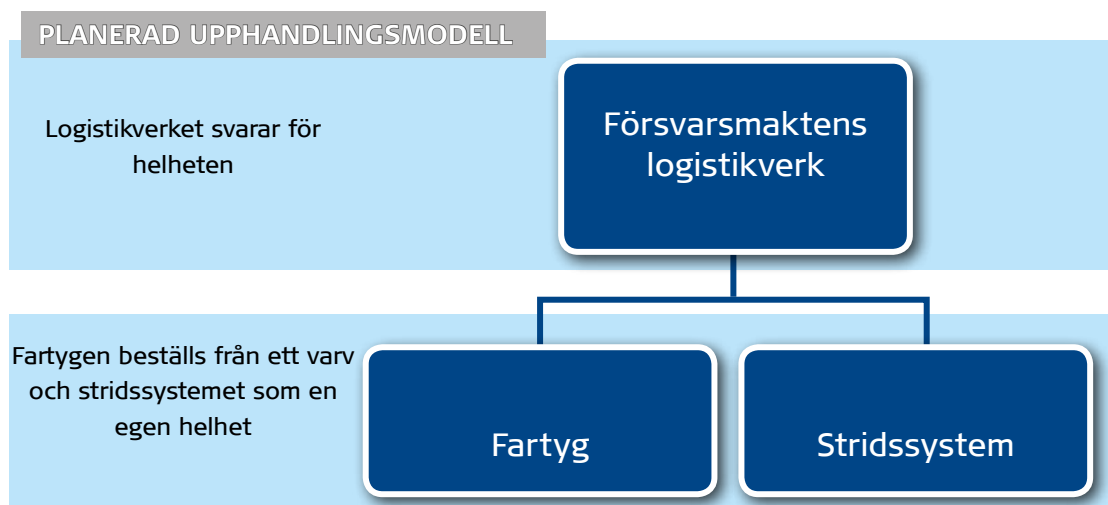
Prime-leveranser med ett helhetsansvar erbjuds i allmänhet av de stora varven som bygger krigsfartyg. Dessa varv har såväl varvskunnande som ett starkt kunnande i stridssystem. I en prime-upphandling bär leverantören i enlighet med kontraktet all leverantörsrisk som sammanhänger med projektet. De mera betydande fördelarna med en prime-upphandling är dess enkelhet, tydlighet och ett mindre personalbehov från kundens sida. De största nackdelarna med modellen är att den är dyr samt att den saknar flexibilitet gällande kundens specialbehov och ändringar medan projektet pågår.

Under de senaste åren har marinens stora projekt genomförts i enlighet med prime-principen. Projekt

som har realiserats på detta sätt eller som ännu pågår är bl.a. ett projekt med ett minröjningsfartyg, den grundläggande renoveringen av Rauma-klassen samt den grundläggande renoveringen av Pansio-klassen.

Ett annat sätt är att dela upp upphandlingen på flera kontrakt. Genom att dela upphandlingen i olika delar kan beställaren uppnå inbesparingar i både tidtabell och kostnader. Detta sätt är flexiblere, eftersom beställaren har flera möjligheter att ingripa i innehållet i leveranserna. Användningen av denna modell förutsätter naturligtvis att köparen själv reserverar personalresurser för den arbetsmängd som man i prime-modellen hade köpt av leverantören. I den uppdelade modellen kvarstår oundvikligen en del av risken hos beställaren. Risken kan dock hanteras och minskas bl.a. genom att man håller sig till existerande tekniska lösningar och beskriver leverantörernas ansvar klart och tydligt. Med hjälp av denna modell kan man bäst öka det inhemska kunnande som försörjningsberedskapen förutsätter.

Den uppdelade modellen har tidigare varit det huvudsakliga sättet att upphandla stridsfartyg. På detta sätt har man upphandlat bl.a. minfartygen i Hämeenmaa-klassen, robotbåtarna i Rauma-klassen och robotbåtarna i Hamina-klassen.

Så gott som alla fartyg i finska marinen har byggts inom landet. De minröjningsfartyg som beställdes senast byggdes visserligen utomlands, vilket gör att några färska nybyggen i fartygsklassen inte finns på de inhemska varven. Den inhemska försvarsindustrins småskalighet och obetydliga hemmamarknad gör det inte möjligt att utveckla ett inhemskt varv, som enbart skulle koncentrera sig på krigsfartyg. Den finska varvsindustrin har dock ansetts vara högklassig och klara av att bygga och underhålla specialfartyg.

Utöver varvsindustrin har man strävat efter att upprätthålla en inhemsk högteknologiindustri. I anknytning till fartygsbyggandet kan detta innebära en del system- eller komponentleveranser samt eventuellt integreringsarbete. Fartygsplaneringen, byggande, utrustning av och systeminstallationer i ett fartygsskrov klarar man av att göra här hemma, men nästan alla stridssystemleveranser kommer från utlandet. Den inhemska industrins roll kan styras med materialpolitiska metoder.

Det har planerats att Flottilj 2020 -upphandlingen ska delas på två helheter. Fartygen byggs här hemma med ett separat kontrakt, och det stridssystem som ska installeras i fartygen upphandlas som ett resultat av en internationell anbudstävling. Leverantören av stridssystemet har ansvaret för att integrera sensor-, sambands- och vapensystemen. I upphandlingsmodellen svarar försvarsmakten för att de två huvudkontrakten samordnas och för att den tekniska samordningen lyckas. I modellen hålls ledningen, planeringen och det kritiska kunnandet till de viktigaste delarna inom landet.

Målet med kvalitetssäkringen av projektet är att förutseende stöda och försäkra sig om att uppgifterna verkställs samt att beslutsfattandet grundar sig på en spårbar och transparent process. Kvaliteten i och framskridandet av försvarsmaktens projekt övervakas med hjälp av livscykelauditeringar. Försvarsministeriet använder dessutom en utomstående oberoende sakkunnigorganisation för kvalitetssäkringen av projektet.

Robotbåtar från tre decennier, vilka byggts på inhemska varv. Helsinki-klassen (t.v.) har redan tagits ur drift, Rauma-klassen har genomgått grundläggande renovering och tas ur drift 2022–25, Hamina-klassen står i beredskap till 2030-talet.

Krav på försörjningsberedskapen

Försvarsmaktens materiella förmåga säkerställs genom att försvarsmateriel som lämpar sig för uppgifterna och är internationellt kompatibel upphandlas. I upphandlingen måste det ses till att försörjningsberedskapen tryggas under systemens hela livscykel. Materiel som är viktig för försvaret och möjligheten till integration, underhåll och service i fråga om system som är kritiska med tanke på försvarsmaktens förmåga bör finnas att tillgå också i undantagsförhållanden.

Flottilj 2020 är en viktig del av försvarsmaktens militära förmåga och upphandlingen av den anses sammanhålla med väsentliga finska säkerhetsintressen. Därför måste fartygen kunna underhållas här hemma. Denna förmåga skapas bäst i den fas då fartygen byggs genom att man utnyttjar beprövade lösningar och standarder som allmänt är i användning. I de företag som deltar i byggandet av fartygen uppkommer sådant kunnande på olika system som behövs senare i underhållsfasen. Den inhemska underhållsförmåga som ska byggas upp kan också skapas genom industriella samarbetsarrangemang.

Den inhemska varvsindustrin hör till världstoppen, och utsikterna efter brytningsfasen för några år sedan är positiva. Nyckelfaktorerna för det finska marina klustrets konkurrenskraft är en effektiv planering, hantering av kedjan av underleverantörer och tidtabeller som håller. Det finns flera inhemska designbyråer som klarar av fartygsdesign. Kunnandet på denna sektor är starkt.

Den lagstiftning som gäller försvarsupphandling

Försvarsupphandlingen genomförs i enlighet med lagen om offentlig försvars- och säkerhetsupphandling (1531/2011). Genom lagen har EU:s försvars- och säkerhetsupphandlingsdirektiv (2009/81/EG) genomförts. Vid sidan av den nämnda lagen styrs försvarsförvaltningens upphandling också av försvarsförvaltningens upphandlingsanvisningar.

Upphandlingen ska genomföras så förmånligt som möjligt med tanke på statsfinanserna och med beaktande av kostnaderna under materielens livscykel och av statens väsentliga säkerhetsintressen. Grundläggande principer inom upphandlingen är öppenhet, jämlikhet och icke-diskriminering. I regel konkurrensutsätts försvarsmateriel, byggande, partnerskapsarrangemang och övriga tjänster i enlighet med försvars- och säkerhetsupphandlingsdirektivet. I ett enskilt fall kan Finlands väsentliga säkerhetsintressen emellertid kräva att de nämnda principerna frångås, i synnerhet i de fall då föremålet för upphandlingen har samband med tryggandet av väsentliga nationella säkerhetsintressen, skyddandet av sekretessbelagda uppgifter, kritiska tekniker, strategiska kompetensområden eller tryggandet av försörjningsberedskapen.

Artikel 346 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF) är en undantagsartikel till EU-fördraget som ger en medlemsstat rätt att avvika från unionens regelverk om det krävs för att trygga statens väsentliga säkerhetsintressen. Inom försvarsupphandlingen kan det bli aktuellt att åberopa undantaget i de fall då det inte är möjligt att göra upphandlingen med iakttagande av försvars- och säkerhetsupphandlingsdirektivets principer om öppenhet och icke-diskriminering.

Industriellt samarbete är ett medel som står till buds inom upphandlingspolitiken. Om förutsättningarna i artikel 346 i FEUF uppfylls, kan skyldigheter som gäller sådant samarbete påföras vid försvarsupphandling som är av central betydelse med tanke på försvaret och säkerheten. Ett beslut att påföra någon en skyldighet ska basera sig på prövning i varje enskilt fall. Den ledande tanken ska vara att trygga och säkra finska statens väsentliga säkerhetsintressen, t.ex. genom en strävan att trygga tillgången till kritisk teknik under alla omständigheter.

Med Flottilj 2020 -upphandlingen sammanhänger väsentliga säkerhetsintressen i anknytning till försvaret, eftersom det inte är möjligt att planera och bygga systemet om man inte känner till sjöförsvarets totala förmåga. Med Flottilj 2020 -upphandlingen sammanhänger operativa krav som är säkerhetsklassificerade,

och uppgifter om dem kommer att behandlas i samband med upphandlingen. Om dessa uppgifter röjs, orsakar detta betydande skada för försvaret. De uppgifter som ska behandlas i samband med upphandlingen är sådana att de inte på ett tillräckligt och trovärdigt sätt kan säkerställas, om upphandlingen genomförs i enlighet med principerna i försvars- och säkerhetsupphandlingsdirektivet. Överlåtelse av ovan nämnda uppgifter är emellertid en förutsättning för att leverantörsföretaget ska kunna ge ett bindande anbud och senare leverera en tjänst som stämmer överens med förmågekraven. Det har ansetts att genomförandet av upphandlingen förutsätter att det undantag som artikel 346 i FEUF medger tillämpas på upphandlingen å ena sidan på ett sätt som är ekonomiskt lönsamt för staten, å andra sidan på ett sätt som tryggar statens väsentliga säkerhetsintressen.

Med de av försvarsmaktens trupper och vapensystem som har den största förmågan och snabbt och flexibelt kan tas i bruk, såsom marinens ytstridsfartyg, kan man i förebyggande syfte höja tröskeln för användning av maktmedel samt vid behov inleda avvärdandet av ett angrepp i och med att beredskapen är hög redan under normala förhållanden.

www.defmin.fi

Puolustusministeriö
Försvarsministeriet
Ministry of Defence

Södra Magasinsgatan 8
PB 31, 00131 HELSINKI
Telefon: +358 295 16001 (växel)